

Daarom kan Hij ook volkomen zalig maken wie door Hem tot God gaan, omdat Hij altijd leeft om voor hen te pleiten. (Hebreeënen 7:25)

De Heidelbergse Catechismus leert in zondag 18 dat Jezus naar de hemel gevaren is, en dat Hij daar 'ons ten goede is'. Jezus riep op aarde vanaf het kruis: 'Het is volbracht', maar Zijn hemelse werk is nog niet klaar. De hemelse bediening van Christus is tot op de dag van vandaag gaande. Wat doet Hij daar? Hij leeft altijd om voor ons te pleiten. Hij bidt als onze eeuwige Hogepriester.

Er kunnen perioden zijn waarin je biddeloos bent. Negen van de tien keer is het eigen schuld. Maar hoe dat ook zij, soms wil het gewoon niet. De geestelijke dingen zijn geen realiteit of werkelijkheid meer. Het scherpe zicht op Christus is beneveld. Overigens, wie blijft er op de school van het gebed nooit leerling? De discipelen van de Heere Jezus stelden een herkenbare vraag: Heere, leer ons bidden. Wee degene die het denkt te kunnen. Zalig degene die het van Jezus leert. Onze Vader... Maar hoe komen we tot die Vader?

De omgang met Christus is voor de discipelen fundamenteel veranderd toen Jezus naar Zijn Vader ging. Hij voer ten hemel op vol eer. Zijn hemelse bekroning betekent wel een afscheid van Zijn gemeente op aarde. Althans, in de hoedanigheid als opgestane Heere zullen de discipelen Hem voorlopig niet meer zien. Ze staren Hem na. De engelen zeggen het: Wat staat u omhoog te kijken naar de hemel?! Nou, ze hebben zojuist wel heel wat gezien. Want met zegenende handen is de eeuwige Hogepriester opgeheven. Lukas schrijft in het slot van zijn evangelie: *En het geschiedde, terwijl Hij hen zegende, dat Hij Zich van hen verwijderde. En Hij werd opgenomen in de hemel.* Daaruit maken we op dat de zegen wel even heeft aangehouden. Constant houdt Jezus Zijn doorboorde handen over Zijn gemeente gespreid. Het beeld van de zegenende Jezus moet gebrand zijn in het geloofsoog van Zijn gemeente. Zo moet Hij uit het zicht verdwijnen.

Jezus vertrekt door Zijn zegenende handen uit te spreiden over Zijn gemeente. En Hij komt aan door Zijn doorboorde handen te tonen aan de Vader. Dat is het grote wonder van hemelvaart. Hij zegent niet alleen als Hogepriester Zijn volk, maar Hij biedt ook Zijn doorboorde handen als volkomen offer aan in de hemelse tabernakel. De Hebreeënenbrief schenkt ons een zalig inkijkje in dat hemelse heiligdom. Want die handen van onze eeuwige Hogepriester spreiden zich zo-even nog uit over Zijn leerlingen op aarde, nu vouwt Hij ze als het ware. Totdat het de tijd is dat deze Hogepriester het heilige der heilige in de hemelen weer moet verlaten. Wat doet Jezus? Hij bidt voor u. Hij pleit. Niet voor even, want Hij is onsterfelijk. Niet voor zichzelf, want Hij is zonder zonde. Christus is alleen maar op Zijn volk gericht. Hij leeft altijd om voor u te pleiten!

Toch kan dat op afstand blijven. Jezus Die voor Zijn gemeente bidt. Immers, we zien en horen er niks van. Dat Hebreeënen ons dit inkijkje geeft in de hemelse tabernakel is dan ook een geloofszaak. Daarmee is het niet onzeker, of twijfelachtig. Nee, het geloof nu is een vaste grond van de dingen die men hoopt en een bewijs van de zaken die men niet ziet. Daarom is het een van de meest troostende zekerheden van het geloof dat Christus in de hemel is als onze Voorspraak. Dat Hij daar ons ten goede is. Er werd eens aan een theoloog gevraagd wat hij het belangrijkste woordje in de Bijbel vond. Hij antwoordde: *Hyper*. Dat betekent zoveel als: 'ten behoeve van', of 'in de plaats van'. En dat woordje staat ook hier: daarom kan Hij ook volkomen zalig maken wie door Hem tot God gaan, omdat Hij altijd leeft om 'voor' hen te pleiten. Zo dichtbij komt het toch echt.

Zeker als we bedenken dat de Hogepriester in het Oude Testament de tabernakel moest binnenschrijven met de borsttas. Aäron kreeg als priester die prachtige borstlap opgebonden. Hij droeg deze op de plek van zijn hart. Op die borstlap zaten twaalf edelstenen met daarop de namen van Israëls stammen gegraveerd. Exodus 28:29 zegt: 'Zo zal Aäron de namen van de zonen van Israël op de borsttas van de beslissing, op zijn hart dragen, als hij in het heiligdom binnenkomt, tot een voortdurende gedachtenis voor het aangezicht van de Heere.' Als deze aardse schaduwbediening van het oude verbond al zo veelzeggend is, hoeveel te meer zal Jezus dan de namen in Zijn hart meedragen als Hij voortdurend voor het aangezicht van Zijn Vader verschijnt? Christus draagt uw naam op Zijn hart.

Zo worden we aangevuurd om tot God te gaan. Niet buiten onze Heere en Heiland om. Nee, Hij kan volkomen zalig maken wie door Hem tot God gaan. In de geest van de tijd, waarin je de gure wind van ongelooft tegen hebt, is daar de liefdevolle hartstocht van de Zaligmaker tot God. In de bittere tijd van biddeloosheid is daar de zoete genade van een biddende Christus. Ik heb voor u gebeden dat uw

geloof niet ophoudt. Dat is een Jezus met Wie thuiskomt. Een Jezus Die volkomen zalig maakt, omdat Hij altijd leeft om voor hen te pleiten.

Ds. A. van der Werf